

David Fiala vede své děti k umění. Jeho syn Matouš studuje malbu na AVU a zapojuje se do činnosti Ateliéru Fiala.
Foto: archiv

V uměleckých šlépějích

**S RESTAURÁTOREM DAVIDEM FIALOU
NEJEN O HYNAISOVĚ OPONĚ**

David Fiala založil restaurátorský ateliér již v roce 1991 a tím navázal na rodinnou tradici, která sahá do roku 1907. Ateliér Fiala nyní zastřešuje mnoho uměleckých oborů, které jsou sjednoceny v barokní budově bývalé Chvalské tvrže. Fiala navazuje na práci svého předka, který byl žákem věhlasného Vojtěcha Hynaise.

VOJTĚCH ŠELIGA

Kdy se ve vaší rodině projeví umělecké geny?

Pradědeček studoval u Vojtěcha Hynaise – ten ho dokonce zvěčnil na oponě Národního divadla. Použil své žáky z Akademie jako modely. Až budete v Národním divadle, všimněte si muže s vypracovanými rukama a palicí, to je Josef Fiala. Ale s Hynaisem spolupracoval i na restaurování chrámu svatého Mikuláše na Starém Městě pražském. To je začátek naší rodinné restaurátorské tradice, psal se rok 1907. Ale poté se hodně zabýval vlastní tvorbou, takže restaurování byla jen jeho okrajová činnost.

Pradědečka jste ještě zažil?

To ne, zemřel v roce 1963 a já se narodil až za dalších šest let. Fakt je, že syn Josefa Fialy Zdeněk ho následoval a byl též akademický malíř. Já ale pocházím z větve jeho druhého syna Evžena, který se malířství nevěnoval, a myslím si, že múza ho spíš minula. Zrovna tak to bylo i s mým otcem. Já jsem se k tomu dostal, ani nevím jak, ale možná že z druhé strany od maminky – Alois Kulhánek byl zase grafik. Takže se asi geny nějak různé propojovaly a já jsem se k tomu dopracoval víceméně sám. V předrevoluční době jsem vystudoval umělecké truhlářství a to výtvarno k tomu samo přibylo. Mé začátky, to bylo restaurování přes dřevo, ale potom dalším vzděláním a pracov-

Josef Fiala byl absolventem Císařské akademie výtvarného umění a žákem Vojtěcha Hynaise. Foto: archiv

ním postupem jsem se dostal k tomu, že v současné době restaurujeme i obrazy. Spojitost byla sice v naší rodině zakořeněna, ale já jsem to musel budovat znovu od začátku.

Zároveň váš syn také maluje a vystavuje...

Musím se vrátit ještě k předchozí otázce. Rodinná tradice se vlivem komunistického režimu trochu zabrzdila. Josef Fiala byl perzekvován režimem. Tlačili ho k různým budovatelským tématům, ale Fiala nechtěl tvořit, co mu bylo diktováno, takže byl v nemilosti. To se táhlo celým rodem až do revo-

luce. Nicméně jsme v rodině vždycky byli vedeni k lásce k umění. Můj syn Matouš byl odjakživa nadaný, takže i přes všechny různé sportovní aktivity ho ta cesta nakonec stejně k umění táhla. Vystudoval uměleckou školu Václava Hollara a úplně automaticky nastoupil na Akademii, kde studuje ve čtvrtém ročníku. Musím říct, že mně jako otci dělá radost, protože je už ve svém věku uznávaný, vytváří výstavy a začíná se dostávat do povědomí laické i odborné veřejnosti. Dcera je ještě základní školou povinná, ale chodí také na individuální školu malby. Uvidíme.

Syna zároveň nějakým způsobem zapojujete do restaurátorské práce?

Už není úplně dítě, táhne mu na pětadvacet, takže samozřejmě zapojován je. V rámci možností se musí zapojit do běžných pracovních činností, ale jasné je, že má v úmyslu si tvořit svoji vlastní cestu. Ta se ubírá víc akademickým směrem než tím řemeslným. Nicméně celá rodina musíme být zapojeni do pracovního procesu.

Na stránkách píšete, že vaše firma procházela jakýmsi útlumem během krize. Myslíte si všeobecně, že restaurátorství je výsadou vyspělé a prosperující společnosti?

Když budu pekařem a budu péct housky, tak se mě krize asi moc nedotkne. Restaurování je investice do uměleckých předmětů, což je jakousi nadstavbou běžného života. Někdo si pořídí starožitnost a chce si ji zvelebit, takže si ji k nám dá k restaurování. Je to určitá hodnota. Ve chvíli, kdy společnost není ve finanční pohodě, tak jdou tyhle věci trochu stranou. Když už jsme to měli desítky let na půdě, tak proč by to tam v době finanční nepohody nezůstalo ještě nějaký ten rok? Ted' jsme v ekonomickém růstu, takže zájem o umění i restaurování přirozeně roste, čímž samozřejmě rostou i ceny předmětů. Počátkem milénia jsme byli již velká firma. Její rozkvět byl ovšem částečně utlumen hospodářskou krizí okolo roku 2008. Naše komodita je přece jen jakousi nadstavbou a instituce i soukromníci přece jen své investice v tomto období a v tomto oboru omezili. Naše firma se tedy musela rychle přizpůsobit situaci a provoz zredukovat. Tuto situaci s odstupem času hodnotíme jako pozitivní, a jak se říká, všechno špatné je pro něco dobré. Jako stabilní firma jsme tuto krizi úspěšně přečkali a tím se nám otevřel trh s minimální konkurencí. Více jsme taky začali dbát na budování vztahu se zákazníkem a další doprovodné služby. Firmu jsme tedy dál nezahlubovali, ale stále se snažíme zkvalitňovat naše služby a víc rozvíjet příbuzné obory.

Jaké?

Důležitá je pro nás solidnost a důvěra. Když nám zákazníci svěří své starožitnosti, tak tam musí být opravdu sto procentní důvěra. Proto je také ta firma postavena na mém jméně či jméně celé naší rodiny. Nechci se nějak chválit, ale i díky tomu jsme už léta na špici v našem oboru.

V roce 2013 jste otevřeli Dům umění v bývalé Chvalské tvrzi. V čem ten projekt spočívá?

Chtěli jsme postoupit někam dál. Vzhledem k tomu, že se zabýváme historickým uměním, tak samozřejmě musíme podporovat i to současné. Pokud nebudeme podporovat současné výtvarníky, tak do budoucna nebudeme mít staré mistry. Ted' obdivujeme již proslavené malíře, kteří ale dřív slavní nebyli. Vzhledem k tomu, že v minulosti byly různé spolky a podporující organizace,

kteří v současnosti příliš nejsou, tak je potřeba, abychom ty výtvarníky nějakým způsobem podporovali my. Dnes obdivujeme Slavíčky nebo Filly jen proto, že byli podporováni. Dům umění jsme proto otevřeli z důvodu, abychom všechny naše činnosti, které se postupně rozšiřovaly, dali pod jednu střechu. Byli jsme ve stavu, že jsme někde měli dílnu, někde galerii, jinde zase depozitář atd. Hledali jsme vhodnou budovu. Jakou jinou než historickou. Pak jsme objevili v prostoru Chvalského zámku barokní sýpku, která ještě předtím bývala tvrzí. Domluvili jsme se s městskou částí, že ji zrekonstruujeme do jejího původního vzhledu. Celou budovu jsme pak zasvětili umění – jak historickému, tak právě tomu současnému výtvarnému. Zřídili jsme výstavní sál a pořádáme výstavy mladým výtvarníkům. Pro podporu výtvarného umění jsme založili i nadační fond. ■

INZERCE

FIREMNÍ
BANKOVNICTVÍ

 Banka inspirovaná klienty

INOVUJTE SVŮJ BYZNYS CHYTŘE – INVESTUJTE DO SVÉ VIZE

Využijte výhodných investičních úvěrů s podporou evropských fondů nebo našich leasingových produktů. Více informací na www.rb.cz/uvernainovace

 Evropská
komise

 EUROPEAN
INVESTMENT
FUND